

RUMMA

WSOY

RAKKAUS

Suomentanut Heli Naski

COLLEEN
HOOVER

»Romaani anteeksiannon voimasta ja ihmismielen
kyvystä ylittää vaikeimmatkin esteet.» – Medium.com

COLLEEN HOOVER

**RUMA
RAKKAUS**

Suomentanut Heli Naski

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Englanninkielinen alkuteos

Ugly Love

Copyright © 2014 by Colleen Hoover

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Originally published by Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

Suomenkielinen laitos © Heli Naski ja WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-48754-9

PAINETTU EU:SSA

*Kabdelle parhaalle ystävälleni,
jotka sattuvat olemaan myös siskojeni –
Linille ja Murphylle.*

1. LUKU

Tate

» **S**inua on puukotettu kaulaan, neitiseni.»
Silmäni laajenevat, ja käänny hitaasti katsomaan vieressäni seisovaa vanhaa miestä, joka painoi juuri hissien tilausnappia. Hän osoittaa hymyillen kaulaani.

»Tuo sinun syntymämerkkisi», hän selittää.

Kohotan vaistomaisesti käden kaulalleni ja kosketan aivan korvani alapuolella olevaa pikkukolikon kokoista syntymämerkkiä.

»Isoisäni tapasi sanoa, että syntymämerkin sijainti paljastaa, mihin ihminen kuoli edellisessä elämässään. Sinä taisit saada puukosta kaulaasi. Veikkaan, että se oli nopea kuolema, etkä jäänyt kitumaan.»

Hymyilen, mutten tiedä, ollako peloissani vai huvittunut. Ukko ei voi olla kovin vaarallinen, vaikka puhuu niin karmeita. Kumarasta selästään ja raihmaisesta olemuksestaan päätellen hän on vähintään kahdeksankymmentävuotias. Nyt hän köpöttää hitaasti kohti kahta punaista samettituolia, jotka on asetettu hissiseinän viereen, ja vajoaa ähkäisten toiselle niistä. Sitten hän kohottaa katseensa taas minuun.

»Olet ilmeisesti menossa kahdeksanteentoista kerrokseen?»

Pohdin hänen kysymystään silmät sirrillään. Mistä mies voi tietää, mihin kerrokseen olen menossa, vaikka olen ensimmäistä kertaa tässä kerrostalossa, enkä taatusti ole nähnyt häntä koskaan ennen?

»Tuota... kyllä», vastaan varovasti. »Oletteko töissä täällä?»

»Olenpa hyvinkin.»

Hän nykäisee päätään hissin suuntaan, ja minä tähyän sen ovien yläpuolella vilkkuvia valaistuja numeroita. Vielä yksi-toista kerrosta, ennen kuin hissi on alhaalla. Toivon tosiaan, että hissi on nopea.

»Painelen työkseni hissin tilausnappia», hän kertoo. »En usko, että tälle toimenkuvalle on virallista ammattinimikettä, mutta mieluiten esittelen itseni lentokapteeniksi, kun ker-
ran lennätän ihmisiä jopa kahdenkymmenen kerroksen korkeuteen.»

Minua hymyilyttää, sillä veljeni ja isäni ovat oikeita lentäjiä. »Kuinka kauan olette toiminnut tämän hissin lentokapteenina?» kysyn aikani kuluksi. Hissi on hemmetin hidas, en taatusti ole ikinä joutunut odottamaan näin kauan.

»Siitä lähtien, kun jouduin jättämään talonmiehen työni nuoremmille. Olin täällä talonmiehenä kolmekymmentäkaksi vuotta, ja kapteenin tehtävää olen hoitanut jo yli viisi-toista vuotta. Omistaja pestasi minut hissi-
kapteeniksi silkasta säälistä, jotten pitkästy kuoliaaksi.» Hän hymyilee itsekseen. »Pomo ei tullut ajatelleeksi, että Luoja on sälyttänyt minulle roppakaupalla muitakin hommia, ja nyt olen niiden kanssa niin pahasti jäljessä, etten joudu *ikänä* kuolemaan.»

Huomaan nauravani ääneen, kun hissien ovet viimein avautuvat. Kumarrun tarttumaan matkalaukkuni kahvaan ja puhuttelen vanhaa miestä vielä kerran, ennen kuin astun sisään. »Mikä teidän nimenne on?»

»Samuel, mutta sano Kapu vain», hän kehottaa. »Kaikki kutsuvat minua Kapuksi.»

»Onko sinulla syntymämerkkejä, Kapu?»

Hän virnistää. »Itse asiassa on. Minua on ilmeisesti ammuttu edellisessä elämässäni persuksiin, ja olen vuotanut kuiviin.»

Hymyilen ja hyvästelen hänet nostamalla käden lippaan. Astun hissiin ja käännyn vielä ihailemaan oviaukosta ylellistä aulaa. Se sopisi näyttävine pylväineen ja marmorilattioineen pikemminkin historialliseen hotelliin kuin asuinkerrostaloon.

Kun Corbin tarjoutui majoittamaan minut siihen asti, että löytäisin työpaikan, en osannut arvata, että hän asuu hienossa, siistissä talossa kuin aikuinen ainakin. Ajattelin, että hänellä olisi yhä samantapainen kämpä kuin silloin, kun viimeksi kävin hänen luonaan. Olin juuri saanut lukion käytyä, ja hän oli vielä ilmailuopistossa, joten siitä täytyy olla neljä vuotta. Silloin Corbinin asunto oli kaksikerroksisessa, aika rähjäisessä pienkerrostalossa. En todellakaan odottanut komeaa tornitaloa aivan San Franciscon keskustassa.

Painan kahdeksannentoista kerroksen nappulaa ja katson sitten hissien peiliseinää. Vietin koko eilisen päivän ja suurimman osan tästä aamusta pakkaamalla kaiken omaisuuteni asunnostani San Diegossa. Onneksi minulla ei ole paljon tavaraa. Mutta sen jälkeen olen vielä ajanut yksin koko kahdeksansadan kilometrin matkan, ja uupumukseni näkyy selvästi. Hiukseni ovat löyhällä sykeröllä päälalla. En löytänyt

ajaessani ponnaria, joten kiinnitin sykerön kynällä. Silmäni ovat tavallisesti samanväriset kuin pähkinänruskeat hiukseni, mutta nyt ne näyttävät kymmenen astetta tummemmilta, sillä niiden alla on mustat renkaat.

Kaivan laukusta huulirasvaa pelastaakseni edes huuleni. Hissin ovet alkavat sulkeutua, mutta avautuvat saman tien uudestaan. Hissiä kohti kiirehtii nuorehko mies, joka hidastaa juoksunsa kävelyksi tunnistaessaan vanhuksen. »Kiitti, Kapu», hän sanoo.

En näe Kapua hissin sisältä, mutta kuulen hänen murah-tavan jotakin vastaukseksi. Hän ei kuulosta läheskään yhtä innokkaalta rupattelemaan tämän kaverin kanssa kuin äsken minun kanssani. Tulija näyttää nipin napin kolmikymppiseltä. Hän väläyttää minulle hymyn, ja tiedän tarkalleen, mitä hänen mielessään liikkuu, sillä hän sujautti juuri vasemman kätensä taskuunsa.

Vihkisormuskätensä.

»Kymmenes kerros», hän sanoo kääntämättä katsettaan minusta. Hänen katseensa nuolaisee avonaista kaula-aukkoani, josta pilkottaa aavistus rintavakoa, ja sitten hän katsoo matkalaukkuani. Painan kymmenennen kerroksen nappia. *Olisi pitänyt laittaa villapaita.*

»Oletko muuttamassa taloon?» hän kysyy tuijottaen taas julkeasti rinnustani.

Nyökkään, vaikka tuskinpa hän sitä huomaa, sillä hänen katseensa on kaukana kasvoistani.

»Mihin kerrokseen?»

Turba yrittää. Peitän kaikki paneelin kerrosnappulat käsilläni, jotta hän ei näe, että kahdeksannentoista kerroksen

nappulassa palaa jo valo, ja sitten painan joka ikistä nappulaa kymmenen ja kahdeksantoista välillä. Hän silmäilee paneelia ymmällään.

»Ei kuulu sinulle», vastaan.

Hän nauraa.

Hän luulee, että vitsailen.

Hän kohottaa toista tummaa, tuuheaa kulmakarvaansa. Kauniisti kaartuvaa kulmakarvaa komeissa kasvoissa. Hänen päänsä on hyvän muotoinen, eikä kropassakaan ole valittamista.

Ukkomiehen kropassa.

Mikä kusipää.

Hän virnistää viettelevästi huomattessaan, että tsekkailin häntä – en tosin sillä mielellä kuin hän luulee. Tosiasiassa mietin, kuinka monet kerrat hän on mahtanut likistellä vieraita naisia.

Minun käy hänen vaimoan sääliksi.

Kun tulemme kymmenenteen kerrokseen, hän katsoo taas rintavakoani. »Voin auttaa sinua tuon kanssa», hän sanoo nyökäten matkalaukkuuni päin. Ääni on miellyttävä, ja nyt mietin, kuinka monta tyttöä on mahtanut retkahtaa ukkomiehen ääneen. Hän harppaa minua kohti ja painaa itsevarmana nappulaa, joka sulkee ovet.

Painan kiireesti avausnappulaa. »Pärjään kyllä.»

Hän nyökkää muka ymmärtäväisesti, mutta silmät yhä niin omahyväisesti kiiluen, että saamani epämiellyttävä ensivaikutelma vain vahvistuu. Hän astuu hissistä ulos ja kääntyy vielä katsomaan minua.

»Nähdään myöhemmin, Tate», hän sanoo ovien sulkeutuessa.

Rypistän otsaani. Mistä ihmeestä sekä hissivahti että tämä niljakas tyyppi tietävät jo nimeni? Todella ärsyttävää.

Onneksi saan olla loppumatkan yksin, vaikka hissi pysähtyy jokaisessa kerroksessa, kunnes vihdoinkin tulee kahdeksanteentoista. Astun ulos, vedän puhelimen taskustani ja avaan Corbinin viestit. Corbin kyllä kertoi asuntonsa numeron, mutta en ole enää varma siitä. Se on joko 1816 tai 1814.

Vai sittenkin 1826?

Seisahdun oven numero 1814 edessä, koska rappukäytävän lattialla lojuu viinalta löyhkäävä, sammunut mies, joka nojaa oveen numero 1816.

Ole niin kiltti, äläkä anna sen olla 1816.

Löydän viestin puhelimestani ja irvistän. 1816.

Niinpä tietysti.

Kävelen hitaasti ovelle ja toivon, etten herätä miestä. Hän nojaa selkäänsä Corbinin oveen säätetylevälläään, leuka rintaa vasten, kuuluvasti kuorsaten.

»Anteeksi», äännähdän vain hiukan kuiskausta kovemmin.

Hän ei hievahda.

Tökkäisen hänen olkapäätään jalallani. »Olen menossa siihen asuntoon.»

Mies liikahtaa, avaa hitaasti silmänsä ja tuijottaa edessään olevia säariäni.

Hänen katseensa vaelttaa ylös polviini, ja sitten hän kallistuu eteenpäin kulmat kurtussa ja kasvot vihaisessa irveessä. Hän kohottaa kättään ja tuikkaa etusormensa polveeni, melkein kuin ei olisi ikinä nähnyt polvea. Hän pudottaa kätensä, sulkee silmänsä ja simahtaa uudestaan ovea vasten.

Mahtavaa.

Corbin palaa vasta huomenna, joten valitsen hänen numeronsa kysyäkseni häneltä neuvoa.

»Tate?» hän vastaa puhelimeen tervehtimättä sen kummemmin.

»Jep», vastaan. »Pääsin ehjänä perille, mutten pääse sisälle asuntoon, koska ovesi edessä makaa sammunut kännikala. Nuori mies. Ehdotuksia?»

»1816?» Corbin tarkistaa. »Oletko varma, että olet oikean asunnon kohdalla?»

»Täysin varma.»

»Oletko varma, että hän on juovuksissa?»

»Täysin varma.»

»Outoa», Corbin sanoo. »Millaiset vaatteet hänellä on?»

»Miksi kysyt hänen vaatteistaan?»

»Jos hänellä on lentäjän univormu, hän on luultavasti talon asukas. Siellä on lentoyhtiön työsuhdeasuntoja.»

Juoppolallilla ei ole minkään sortin univormua, mutten voi olla huomaamatta, että farkut ja musta T-paita istuvat hänelle erinomaisesti.

»Ei ole univormua», sanon.

»Pääsetkö miehen ohi herättämättä häntä?»

»Hän nojaa oveesi ja rojahtaa sisään, jos avaan sen. Ja herää, jos yritän siirtää häntä.»

Corbin miettii muutaman sekunnin vaiti. »Palaa takaisin alas ja kysy Kapua», hän sanoo. »Vanhaa miestä, joka toimii hissivahtina. Kerroin hänelle, että olet tulossa tänä iltana. Hän auttaa sinua pääsemään sisälle.»

Huokaisen, koska olen juuri ajanut yli kuusi tuntia putkeen, eikä minua huvita laskeutua uudestaan alakertaan.

Huokaan myös siksi, että vanhuudenheikosta Kapusta ei taastusti ole auttajaksi tässä tilanteessa.

»Selviän kyllä yksinkin, mutta pysy langan päässä, kunnes olen sisällä asunnossasi.»

Luotan paljon enemmän omaan suunnitelmaani. Painan puhelinta korvalleni olkapäällä ja kaivan laukustani Corbinin lähettämän avaimen. Työnnän sen lukkoon ja alan varovasti raottaa ovea, mutta sammunut mies vajoaa taaksepäin sitä mukaa kuin hivutan ovea sentti sentiltä auki. Hän voi haisee, muttei avaa enää silmiään.

»Harmi, että tyy pillä on taju kankaalla», sanon Corbinille. »Hän ei ole hassumman näköinen.»

»Tate, hilaa vain perseesi sisään ja lukitse ovi, jotta voin lopettaa puhelun.»

Pyöräytän silmiäni. Veli on yhtä kova pomottamaan kuin ennenkin. Osasin kyllä odottaa sitä, sillä hän kohteli minua aina rasittavan isällisesti, kun olimme nuorempia. Ei minulla kuitenkaan olisi ollut valinnanvaraa, sillä en olisi millään ehtinyt hankkia omaa asuntoa ennen opintojeni alkua. Ihan ensimmäiseksi aion etsiä työpaikan ja totutella uusiin ympyröihin.

Toivon kuitenkin, että meillä sujuu paremmin kuin teini-iässä. Corbin on nyt kaksikymmentäviisivuotias, ja minä olen kaksikymmentäkolme, joten meidän pitäisi ainakin ikämme puolesta tulla toimeen aikuismaisesti.

Mielestäni se riippuu enimmäkseen Corbinista ja siitä, onko hän muuttanut sen jälkeen, kun viimeksi asuimme saman katon alla. Hän arvosteli kärkkäästi kaikkia, joita deitailin, samoin ystäviäni ja ylipäätään kaikkia valintojani – jopa collegea, johon halusin pyrkiä. En tosin piitannut hänen

mielipiteistään pätjän vertaa. Viime vuosina olemme riidelleet pitkän välimatkan vuoksi huomattavasti vähemmän, mutta nyt kärsivällisyytemme joutuu taas koetukselle.

Ripustan laukun olalleni, mutta se takertuu matkalaukun kahvaan, joten annan sen pudota lattialle. Vasemmalla kädellä puristan tiukasti ovennuppia ja pidän ovea kiinni, jotta mies ei valahda takaraivo edellä asunnon puolelle. Painan jalkaani hänen olkapäätään vasten ja yritän kaikin voimin työntää häntä oven edestä sivummalle.

Hän ei hievahda.

»Corbin, hän on liian painava. Minun pitää lopettaa puhelu, jotta saan molemmat kädet vapaiksi.»

»Ei, älä lopeta. Laita puhelin taskuusi, mutta älä katkaise puhelua.»

Vilkaisen jättipaitaani ja leggingsejäni. »Taskuja ei ole. Tungen sinut rintsiikoihini.»

Corbin päästää yökkäysäänen, kun otan puhelimen korvaltani ja työnnän sen rintaliivieni sisään. Vedän avaimen lukosta ja päästän sen kädestäni. Avain ei putoa olkalaukuni päälle, kuten tarkoitin, vaan kilahtaa lattialle. Kumarrun sammuneen häirikön puoleen ja tartun häneen kaksin käsin siirtääkseni hänet pois tieltä.

»No niin, kaveri», sanon ja yritän kiskoa häntä oven edestä. »Sori, että häiritsen kesken päikkäreiden, mutta minun pitää päästä tähän asuntoon.»

Saan hänet jotenkin nojaamaan ovenkarmiin, ja sitten työnnän oven levälleen ja käännyn ottaakseni tavarani.

Jokin lämmin tarttuu nilkkaani.

Jähmetyn.

Katson alas.

»Päästä irti!» kiljun ja potkin kättä, joka puristaa nilkkaani niin tiukasti, että siihen tulee melko varmasti mustelma. Nyt mies toljottaa ylös minuun, ja yrittäessäni rimpuilla itseni irti hänen otteestaan menetän tasapainoni ja kaadun taaksepäin asunnon eteiseen.

»Minun pitää mennä sinne», hän mutisee juuri, kun kankuni tärähtävät lattiaan. Hän yrittää könytä perääni, ja minuun iskee välittömästi paniikki. Vedän sääreni kokonaan sisäpuolelle, mutta hän pitää yhä nilkastani kiinni, joten hänen kätensä tulee mukana. Potkaisen vapaalla jalallani ovea kiinni niin, että hänen ranteensa jää väliin.

»Perkele!» hän karjaisee ja yrittää vetää kättään rappukäytävän puolelle, mutta jalkani painaa yhä ovea. Hellitän sen verran, että hän saa kätensä oviaukosta, ja sitten potkaisen oven kunnolla kiinni. Vääntäydyn ylös, salpaan oven ja kiinnitän turvaketjun niin nopeasti kuin pystyn.

Heti, kun sydämeni jumputus alkaa tasaantua, se alkaa karjua minulle.

Sydämeni tosiaan karjuu minulle.

Möreällä miehen äänellä.

Ihan kuin se huutaisi: »Tate! Tate!»

Corbin.

Katson alas rintamukseeni, kaivan puhelimen liiveistäni ja nostan sen korvalleni.

»Tate! Vastaa minulle!»

Hätkähdän ja siirrän puhelimen kymmenen sentin päähän korvastani. »Kaikki hyvin», rauhoitan häntä hengästyneenä. »Olen sisällä. Telkesin oven.»

»Voi jessus sentään!» Corbin puuskahtaa helpottuneena.
»Säikäytit minut puolikuoliaaksi. Mitä helvettiä siellä oikein tapahtui?»

»Humalainen yritti tunkea sisälle. Sain kuitenkin oven lukkoon.» Napsautan olohuoneeseen valot ja astun peremmälle, mutta seisahdun kolmen askeleen päästä.

Hyvin toimittu, Tate.

Käännyin hitaasti takaisin oveen päin, kun tajuan, mitä tuli tehtyä.

»Öh... Corbin.» Nielaisen. »Saatoin tosin jättää käytävään muutaman jutun, joita tarvitsen. Mutta en voi avata ovea uudestaan, koska se juoppo on vielä siellä ja yrittää jostain syystä ängetä asuntoosi. Olisiko ehdotuksia?»

Corbin on muutaman sekunnin vaiti. »Mitä sinä jätit rappukäytävään?»

Ei tekisi mieli vastata, mutta vastaan kuitenkin. »Matkalaukkuni.»

»Voi luoja, Tate», hän mumisee.

»Ja... olkalaukkuni.»

»Miksi helvetissä jätit *olkalaukkusi* ulkopuolelle?»

»Saatoin myös jättää asuntosi avaimen rappukäytävän lattialle.»

Siihen Corbin ei edes vastaa, voihkaisee vain. »Soitan Milesille, toivottavasti hän on jo kotona. Anna minulle kaksi minuuttia.»

»Odota. Kuka on Miles?»

»Hän asuu vastapäisessä asunnossa. Vaikka mikä olisi, älä avaa ovea, ennen kuin soitan sinulle takaisin.»

Corbin lopettaa puhelun, ja nojaan hänen asuntoonsa oveen.

Olen asunut San Franciscossa vasta puoli tuntia, mutta olen jo sählännyt kaiken ja käyn Corbinin hermoille. Kuinkas muuten. Minulla on onnea, jos hän antaa minun asua luonaan siihen asti, että löydän töitä. Toivon, ettei siinä mene kauan, sillä olen hakenut kolmea eri sairaanhoitajan paikkaa lähimmästä sairaalasta. Joudun ehkä päivystämään öisin tai viikonloppuisin tai sekä että, mutta olen valmis kaikkeen, kunhan minun ei tarvitse kajota säästöihini.

Puhelimeni soi. Pyyhkäisen näyttöä peukalollani ja vastaan. »Hei.»

»Tate?»

»Jep», vastaan ihmetellen, miksi Corbin varmistaa aina, että puhelimesta olen minä. Hän soitti *minulle*, joten kuka muu puhelimeen voisi vastata – ja vielä minun äänelläni?

»Tavoitin Milesin.»

»Hyvä. Auttaako hän minua saamaan tavarani takaisin?»

»Itse asiassa ei», Corbin sanoo. »Joudun nyt pyytämään sinulta suurta palvelusta.»

Nojaan päätäni oveen. Minusta alkaa tuntua, että lähikaudet ovat täynnä epämiellyttäviä palveluksia, koska Corbin tiedostaa minun olevan valtavassa kiittollisuudenvelassa, kun asun hänen luonaan. Tiskaaminen? Okei. Corbinin pyykit? Okei. Ruokakaupassa käyminen? Okei.

»Mitä tahdot?» kysyn.

»Miles tarvitsee apuasi.»

»Naapurisi vai?» Aavistan pahaa ja suljen silmäni. »Corbin, älä vain sano, että naapurin Miles ja rapussa makaava juoppolalli ovat yksi ja sama mies. Milesinhan piti suojella minua juoppolallilta.»

Corbin huokaisee. »Avaa ovi ja päästä hänet sisään. Ohjaa hänet sohvalle nukkumaan. Tulen kotiin aikaisin aamulla. Nukkuttuaan päänsä selväksi Miles tietää, missä on, ja menee suoraan kotiinsa.»

Pudistan päätäni. »Mikä ihmeen talo tämä oikein on? Pitääkö minun suostua humalaisten kourittavaksi joka kerta, kun tulen kotiin?»

Pitkä tauko. »Kouriko Miles sinua?»

»*Kouriminen* on ehkä turhan vahva sana. Mutta kyllä hän tarttui minua nilkasta.»

Corbin huokaisee. »Voisitko vain tehdä sen minun mielikseni, Tate. Soita takaisin, kun olet saanut Milesin ja kaikki tavarasi sisälle.»

»Selvä», puuskahdan, kun tunnistan huolen hänen äänessään.

Lopetan puhelun ja avaan oven. Corbinin sammunut naapuri lysähtää kyljelleen ja pudottaa puhelimen lattialle päänsä viereen. Käänän hänet selälleen ja katson häntä tutkivasti. Hän rävyttää silmänsä ammолleen ja yrittää tiirata minua, mutta silmäluomet lupsahtavat jälleen kiinni.

»Sinä et ole Corbin», hän mumisee.

»En olekaan. Vaan uusi naapurisi, ja sinä taas olet niin kurjassa jamassa, että jätät minulle velkaa vähintään viisikymmentä kuppia sokeria.»

Kohotan häntä olkapäistä ja yritän saada hänet istuvaan asentoon, mutten onnistu. Hän ei kerta kaikkiaan pääse ylös. Miten joku voi ollakin näin tolkkuttoman juovuksissa?

Tartun häntä käsistä ja kiskon hänet sentti sentiltä asuntoon. Lopetan, kun ovi mahtuu kiinni. Haettuani kaikki tavarani rappukäytävästä suljen ja lukitsen oven. Haen sohvalta

koristetyynyn, työnnän sen hänen päänsä alle ja kieräytän hänet kyljelleen siltä varalta, että hän oksentaa nukkuessaan.

Ja se saa luvan riittää, enempiä en häntä auta.

Kun hän nukkuu mukavasti keskellä olohuoneen lattiaa, jätän hänet siihen ja alan katsella asuntoa.

Jo pelkästään olohuoneeseen mahtuisi kolme Corbinin edellistä asuntoa. Ruokailutila on olohuoneen yhteydessä, mutta keittiö on erotettu olohuoneesta baaritiskillä. Seinillä on useita moderneja maalauksia, joiden vahvoja värejä korostaa muhkeiden, pehmeiden sohvien hillitty vaaleanruskea sävy. Kun viimeksi kyläilin Corbinin luona, hänellä oli futonsohva ja säkkituoli ja seinillä julisteita, joissa keikisteli huippumalleja.

Veljeni on ehkä vihdoin kasvamassa aikuiseksi.

»Oikein vaikuttavaa, Corbin», sanon ääneen, kun kierteleen huoneesta toiseen ja sytyttelen valoja tutustuessani uuteen väliaikaiseen kotiini. Minua melkein harmittaa, että se on niin hieno ja viihtyisä. On vaikea löytää yhtä hyvää asuntoa sitten, kun minulla on varaa muuttaa omilleni.

Menen keittiöön ja avaan jääkaapin. Ovihyllyillä on rivi maustekastikkeita, keskihyllyllä pizzalaatikko ja siinä pizzan tähteitä, ja ylimmällä hyllyllä on tyhjä maitopurkki.

Tietenkään hänellä ei ole ruokaa kaapissa, se olisi ollut jo ihan liikaa. Corbin ei ole sentään ihan *niin* aikuinen.

Otan vesipullon ja lähden keittiöstä etsimään huonetta, jossa asun lähikuukaudet. Makuuhuoneita on kaksi, joten valitsen sen, joka näyttää vierashuoneelta, ja nostan matkalaukkuni sängylle. Autossani on vielä kolme matkalaukkuja ja ainakin kuusi laatikkoa, puhumattakaan kaikista henkareilla

roikkuvista vaatteista, mutten jaksaa ajatellakaan, että hakisin ne tänä iltana. Corbin sanoi palaavansa aamulla, joten jätin sen hänen huolekseen.

Vaihdan ylleni verkkarit ja hihattoman paidan, ja sitten harjaan hampaani ja valmistaudun painumaan pehkuihin. Normaalitylanteessa minua hermostuttaisi yöpyä asunnossa, jossa ei ole muita kuin minä ja ventovieras mies, mutta luotan Corbinin arvostelukykyyn. Hän ei ikimailmassa pyytäisi minua auttamaan ketään, jota pitäisi uhkana minulle. Aika hämmäntävä kuvio, sillä jos Milesilla on tapana käyttäytyä näin, ihmettelen, miksi Corbin pyysi minua hakemaan hänet sisälle.

Corbin on aina suojellut minua kiusallisuuteen saakka miehiltä, ja syytän siitä Blakea, ensimmäistä oikeaa poikaystäväni, joka oli Corbinin paras kaveri. Minä olin viidentoista, Blake oli seitsemäntoista, ja olin häneen kuukausikaupalla korviani myöten pihkassa. Minä ja ystäväni olimme tietysti pihkassa useimpiin Corbinin kavereihin ihan vain siksi, että he olivat vanhempia kuin me.

Blake tuli melkein joka viikonloppu yökylään Corbinin luo, ja jotenkin me onnistuimme viettämään aikaa kahdestaan Corbinin huomaamatta. Yksi asia johti toiseen, ja kun olimme halailleet salaa monena viikonloppuna, Blake sanoi minulle, että hän halusi julkistaa seurustelumme. Aluksi Corbin suhtautui asiaan ihan hyvin. Paha vain, ettei Blake osannut aavistaa, miten Corbin reagoisi siinä vaiheessa, kun Blake särkisi sydämeni.

Sillä niinhän se lurjus teki, ja sydämeni särkyi niin perusteellisesti kuin viisitoistavuotiaan sydän vain voi särkyä parin kuukauden seurustelun jälkeen. Kävi nimittäin ilmi, että

Blakella oli ollut samaan aikaan monta muutakin tyttöystävää. Kun Corbin sai tietää siitä, heidän ystävyytensä loppui siihen paikkaan, ja Corbin kielsi kaikkia kavereitaan lähestymästä minua. Lukiolaisena en juuri pystynyt deittailemaan ennen kuin Corbin vihdoinkin muutti kotoa. Vielä hänen lähdettyäänkin monet pojat muistivat kuulemansa kauhutarinat ja pysyivät visusti loitolla Corbinin pikkusiskosta.

Silloin en voinut sietää mokomaa vahtimista, mutta nyt en panisi sitä ollenkaan pahakseni. Lukion jälkeen minulle on karttunut yllin kyllin kokemusta parisuhdeongelmista. Viimeisimmän poikaystäväni kanssa jopa asuin yli vuoden, ennen kuin käsitimme, että tahdoimme elämältä aivan eri asioita. Hän toivoi minun keskittyvän kotiin, mutta minä halusin panostaa uraan.

Joten nyt olen täällä. Jatkan opiskelua ja aion suorittaa ylemmän korkeakoulututkinnon, joten välttelen parhaani mukaan suhdesotkuja. Corbinin kämppinksenä minun on varmasti helppo pysyä sinkkuna.

Palaan olohuoneeseen sammuttaakseni valot, mutta oven-suussa jähmetyn äkkiä.

Miles on noussut lattialta ja siirtynyt keittiön puolelle, mutta ei siinä kaikki. Hän kyyhöttää huterasti baarijakkaran reunalla yläruumis lysisssä tiskin päällä, pää käsivarsien varassa. Näyttää uhkaavasti siltä, että hän saattaa pudota lattialle hetkenä minä hyvänsä. En tiedä, onko hän sammunut uudestaan vai yrittääkö hän selvitä humalastaan.

»Miles?»

Hän ei reagoi, kun sanon hänen nimensä, joten menen hänen luokseen ja laitan varovasti käteni hänen olkapäälleen

ravistellakseni hänet hereille. Samalla sekunnilla, jolla sormeni koskettavat häntä, hän haukkoo henkeä ja ojentautuu, aivan kuin olisin herättänyt hänet sikeästä unesta.

Tai painajaisesta.

Hän luisuu välittömästi jakkaralta pahasti horjuville jaloilleen, joten vedän hänen käsivartensa harteilleni ja yritän kävelyttää hänet keittiöstä.

»Mennäänpä sohvalle, kamu.»

Hän painaa otsansa ohimoani vasten ja kietoutuu minuun kompuroidessaan rinnallani, niin että minun on vielä vaikeampi pidellä häntä pystyssä. »Minun nimeni ei ole Kamu», hän sokeltaa. »Vaun Miles.»

Selviydymme sohvan eteen, ja alan irrotella häntä kimputani. »Okei, Miles. Olet kuka olet, mutta nyt käyt nukkumaan.»

Hän vajoaa sohvalle hellittämättä otettaan olkapäistäni. Kaadun hänen päälleen mutta väentäydyn heti ylös.

»Rachel, älä», hän anoo tarttuen minua käsivarresta ja yrittää vetää minua sohvalle.

»Minun nimeni ei ole Rachel», sanon, kun vapautan itseni hänen raudanlujasta otteestaan. »Vaun Tate.» En tiedä, miksi vaivaudun kertomaan hänelle nimeni, sillä huomenna hän tuskin muistaa tätä keskustelua. Käyn hakemassa koristetyynyn lattialta. En kuitenkaan työnnä sitä hänen pänsä alle, sillä nyt hän painaa kasvojaan täysillä sohvan pehmusteeseen ja puristaa kangasta rystyset valkoisina. Ensin luulen, että häntä oksettaa, mutta sitten tajuan olevani pahan kerran väärässä.

Häntä ei okseta.

Tate Collins muuttaa San Franciscoon jatkamaan sairaanhoitajan opintojaan. Kun tunnollinen nuori nainen törmää uuteen naapuriinsa, lentäjä Miles Archeriin, heidän välillään kipinöi välittömästi. Miles ei kuitenkaan halua rakkautta, eikä Tatella ole sille aikaa. Puhtaalle intohimolle pohjautuva suhde vaatii siis säännöt: älä koskaan kysele menneisyydestä tai odota mitään tulevalta. Mutta rakkauden rujossa pelissä särkyvät väistämättä niin säännöt kuin sydämetkin.

»Upea.» – Booklist

»Erinomainen.» – The College Reporter

»Täysosuma.» – Lovin Los Libros

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48754-9

PÄÄLLYS LAYWAN KWAN

PÄÄLLYKSEN KUVA VITTORIO BRUNO/SHUTTERSTOCK